

ПРОЛОГ

Лейк-Плесід, Нью-Йорк

— Швидше! Швидше!!!
Жилами нестримно шугав адреналін, серце калатало, мов божевільне, а я кричала до Евана.

Машина небезпечно крутонула на шосе й на неймовірній швидкості з таким гуркотом прискорилося, що моє волосся стало дибки. Лейк-Плесід залишився далеко позаду. Хапаючи ротом повітря, я крадькома поглянула на обличчя Евана. Воно скривилося у вираз, який я вже навчилася розпізнавати, — поєднання захвату, рішучості й непокори. Мені це поєднання подобалося.

Ухопившись за панель приладів, я озирнулася, щоб подивитися на машину, від якої ми намагалися відірватись: сірий, наче дим, Lamborghini Reventon із затемненими вікнами. Авто було просто в нас на хвості, вириваючи з дороги асфальт.

— Вона наздоганяє! — вигукнула я, силкуючись угамувати серцебиття.

— Так легко нас не зловлять, — прогарчав Еван. Примружившись, він стиснув кермо й чарівливо мені всміхнувся. — Ми швидші, — поки я милувалася його зведеними бровами та м'яким вигином розтулених губ, він утиснув педаль газу на максимум. Двигун заревів.

Наша Ferrari 458 Italia рвонула розпеченим асфальтом, наче ракета, а я щосили трималася за що лише могла. Від швидкості мені перехоплювало подих, і я втискалась у шкіряне сидіння. Червона оббивка елегантно вирізнялася на тлі спортивного сріблясто-сірого кольору машини ззовні. Я обожнювала цей колір, бо він нагадував мені очі Евана, коли вони темніли під похмурих небом над Лейк-Плесід.

Йому було легко їхати на такій швидкості, а от я досі не звикла до цього. І це зважаючи на те, що за останні кілька місяців нам раз у раз доводилося тікати від численних машин і мотоциклів — це стало невіддільною частиною мого нового життя. Та, попри все, під покровом страху бриніло потужніше, глибше відчуття — захват. Емоції, які я пізнала завдяки Евану, — яскраві й цінні, тим паче що були тільки моїми — їх не зазнавала жодна інша смертна людина. Я більше не могла без них жити. Якись кілька місяців тому смерть торкнулася мене своїми крижаними пальцями, та я ще ніколи не почувалася настільки живою.

— Боже! Еване! Обережно!!! — скрикнула я. На дорогу зненацька виїхала величезна вантажівка. У мене защемило серце. Її було б неможливо об'їхати, а ми на такій швидкості не змогли б зупинитися вчасно. Але Еван не сповільнився — натомість зухвало перемкнувся на п'яту передачу, від якої задні колеса з вищтовхнув нас на зустрічну смугу. Вантажівка розмитою ракеткою промчала повз нас.

— Цього ми не планували! — самовдоволено вигукнув Еван.

Мене охопили жах і захват водночас. Глибоко вдихнула й радісно скрикнула, майже здригаючись. Еван розсміявся з мого ентузіазму й похитав головою.

— Ти божевільний, — сказала я з усмішкою, хоча серце досі тремтіло.

— Що тут скажеш? — знизав плечима Еван. Його погляд був проникливим, усмішка манила.

Я подивилася в задне вікно.

— Відірвалися!

Еван примружився, не зводячи очей з дороги, зі сталевим, небезпечним виразом обличчя та гордовитою посмішкою. Машини не видно, але він, схоже, не був певен, що все скінчилося.

На доказ того, що я помиляюся, ми почули агресивне ревіння двигуна, і за мить позаду з'явилася Lamborghini. Еван і оком не змигнув. Двигун нашого авто виклично загуркотів, і в мене стисло серце, коли я побачила, що бампер Lamborghini вже майже торкається задніх коліс. Обидва авто врізалися в асфальт, з розкотистим ревом спалюючи шинами смолу. Ревіння позаду не припинялося, стаючи дедалі агресивнішим, і в мене затремтіло в животі.

— Еване, вона занадто близько! Швидше! Вона просто за нами! — у паніці вигукнула я. Однак приємне хвилювання переважало. Воно струмом пронизувало все тіло, підсилюючи кожне відчуття.

Еван скривив губи в хитрій посмішці та пронизливо, спокусливо поглянув на мене.

— Ігри закінчилися, — пробурмотів він із суворим виразом, від якого я просто нетямилась. — Тримайся.

Я відразу зрозуміла, що це не порада. А попередження.

Не встигла я вдихнути, як Еван натиснув на гальма, і машина різко сповільнилася, пропустивши нашого переслідувача, який кулею пролетів повз. Тоді він схопив ручне гальмо й потягнув на себе, повертаючи кермо лівою рукою.

Машина оберталася, і я відчула, як скрутило в животі. Хотілося перевести подих, та Еван не давав ані секунди. Шини скрипнули об асфальт, досі вологий від ранкової роси, й автівка смикнулась у протилежному напрямку, аж мене втиснуло у спинку сидіння. Мої груди конвульсивно здіймались і опускались, а я намагалася хоч якось прилаштуватися, щоб угамувати тремтіння.

Озирнувшись, я побачила Lamborghini, що летіла на нас, мов ракета. Наша Ferrari тим часом мчала по Олд-Мілітарі-Роуд зі швидкістю 320 кілометрів на годину.

— Еване!!! — пронизливо, майже розпачливо крикнула я.

— Тримайся! — наказав він крізь зціплені зуби — годі було якось зреагувати. Я ще не встигла нічого промовити, як він різко звернув на Мілл-Понд-драйв — так швидко, що довколишній ландшафт перетворився на розмиту мішанину кольорів, а машина з вереском ковзнула на шкільну стоянку, аж мене кинуло в бік вікна. За якісь секунди я стривожено обернулась і побачила, як Lamborghini таким самим маневром гальмує за кілька метрів від нас.

Я сповзла на сидіння та глибоко вдихнула. Нарешті було спокійно. Клацнувши, відчинилися дверцята автомобіля — оглушливі серед повної тиші, що запала серед учнів через наше прибуття. У мене досі калатало серце, паморочилася голова. Кинувши погляд на бічне дзеркало, я побачила, як дверцята Lamborghini відчинилися, неначе орлине крило. Водій упевнено підвівся із сидіння з сірої шкіри та штучної замші. Я затремтіла — в жилах досі шугав адреналін. Поки намагалася віддихатися, до нас хтось спокійно підійшов.

— Непогано, братику!

Довгі вродливі ноги Джіневрі зупинилися біля водійських дверей. Голос приглушувало скло. Еван схилив до мене голову й задоволено всміхнувся, перш ніж опустити вікно. Джіневра нахилилася, граційно сперлася ліктями на його дверцята і з усмішкою підморгнула мені. На її плечі м'яким водоспадом

розливалось світле волосся, приховуючи частину вирізу сукні — сірої з чорними смужками довкола ліфа. Спідниця відкривала неймовірні ноги, взуті, як завжди, у туфлі на височезних підборах. Завдяки стриманим, елегантним манерам, як не дивно, ніколи не видавалося, що вона вдягнена недоречно — хай який це був одяг. Якраз навпаки — одного її погляду було достатньо, щоби здалося, що це решта світу недоречні й незграбні.

Я махнула їй рукою, ледь піднявши пальці, й усміхнулася. Від перегонів у мене пересохло в горлі. І хоча я була приголомшена та знервована, захват щоразу перемагав. Це було дивовижне відчуття: чистий адреналін, що виник через тривожний захват, абсолютно позбавлений страху. Він тік у мене під шкірою, посилений усвідомленням того, що поруч з Еваном мені нічого не загрозувало. Ніщо так не заряджало, як поїздки на світанку зі швидкістю 320 кілометрів на годину. З цим відчуттям я познайомилася не так давно, але вже встигла звикнути. І нізащо від нього не відмовилась би. Спробувавши ці емоції на смак, я виявила, що їх так просто не забудеш. Тіло цього жадало — і адреналін утамовував жагу. Я раніше жила в якомусь заціпенінні й чекала, коли з'явиться Еван, щоб я могла проживати кожен момент на повну.

Еван ще не відповів Джіневрі. Тільки хитро посміхнувся сам до себе. Я вже мільйон разів це бачила.

— Не починай оце. Я б тебе завиграшки перегнала, — наполягла вона, надувши губи. — Краще не розслабляйся, бо я вимагаю реваншу! — Джіневра була нездатна визнати поразку.

— А хіба *це* не був реванш? — боязко додала я, згадуючи, як та сама розмова відбувалася між ними вранці, коли вони по мене заїхали.

Від гострого погляду Джіневрі я прикусила язика. Еван розсміявся — впертість сестри його, очевидно, страшенно веселила.

— Коли забажаєш, — пообіцяв він, звівши брови.

Ми вийшли з машини, й Еван обійшов її, щоб дістатися до мене, але Джіневра швидко взяла мене під руку.

— А доти триматиму її в заручниках.

— Розмірялася, — він схопив мене за руку й потягнув до себе з повільною, уважною посмішкою. Ми пішли собі, і я стримала смішок, побачивши, як насупилася Джіневра. Озираючись, я самими губами промовила: «Вибач». Еван став позаду, заговоривши мене від Джіневри. Годі було й повірити, як вони між собою змагалися.

— Часом можна було би приїжджати у школу нормально, тобі так не здається? — пожартувала я, бо все ще не цілком оговталася після останнього крутого повороту.

Він хитро на мене подивився.

— Можна було б, — він міцно обійняв мене ззаду за талію та прошепотів на вушко: — Але так значно веселіше, правда?

Від тепла його подиху на волоссі я затремтіла. Він знайшов спосіб відірвати мене від Джіневри. Інші учні взялися перемовлятися між собою, і я похитала головою. Вони зацікавлено дивилися на машини Евана й Джіневри, дуже помітні на тлі інших на стоянці. Загалом я намагалася не хвилюватися через те, скільки інтересу машини викликали, хай де ми були — хоча, на відміну від Джіневри, мені не подобалося бути в центрі уваги. Але навіть без урахування самих машин наш приїзд був помітним.

— Я ж казала, що Ferrari в перший навчальний день — це занадто, — знічено пробурмотіла я.

Еван спробував заперечити, але перш ніж устиг розтулити рота, ззаду до нас підлетіла Джіневра.

— Це важливий день! Треба святкувати! — вона повернулася до брата. — Ти мені винен.

— Що саме святкувати? — уточнила я, не впевнена, чи взагалі варто питати.

— Сьогодні перший день твого останнього року в школі, Джеммо! — здивовано сказала вона, ніби це була очевидна відповідь.

Я закотила очі й вирішила не сперечатися. Джіневрі не потрібно було вчитися далі, але вона вирішила все одно приходи-

ти на уроки. Стверджувала, що це для того, щоб ніхто нічого не запідозрив, але інстинкт підказував, що вона радше намагалася стежити, щоб зі мною нічого не трапилося.

Так чи інакше, як би мене це не обтяжувало, самого Евана й без Ferrari вже було достатньо, щоби привернути увагу. Підземний гараж у них був заповнений помітними дорогими машинами, які вони хтозна-де роздобули. Для Джіневри гроші точно не були проблемою.

Ми з Еваном зазвичай приїздили на мотоциклі. Здоровий глузд підказував йому залишати Ferrari для нічних поїздок, коли він заїжджав до мене додому, а я тихенько прокрадалася на вулицю через вікно на світанку, коли Лейк-Плесід ще спав. З Джіневрою все точно було інакше. Часом, коли вона вже щось вирішила, відмовити їй було важко. Імовірно, це був один з тих ранків, коли Евану не вдалося заспокоїти шалений змагальний дух сестри. Джіневра обожнювала бути помітною.

Здалеку я помітила кількох своїх друзів: Брендона, який обіймав за плечі двох новеньких дівчат; Джейка, який виходив з поліційної машини свого тата; Фейт і Дженін, які саме вистрибували зі шкільного автобуса; і Пітера, який щойно приїхав на велосипеді, одягнений у футболку Blue Bombers і готовий розпочати новий сезон лакросу. Все було таким знайомим і водночас таким інакшим.

Коли ми зайшли у двері, нас привітав пронизливий звук дзвінка. Я змусила себе глибоко дихати, поки адреналін не притлумився і нав'язливе гудіння у вухах не зникло. Тоді стиснула руку Евана, і його пальці відповіли тим самим. Цей звук оголошував про початок нового року. Нового року разом з ним.